

איתרות ומאיר ממעוררוטי

בית מדרשו של המגיד

סיכום ותמצות דברי תורתו של המגיד

נתינת התורה נמשכה ממקורה שלמעלה מהמחשבה לבחינת מחשבה דיבור ומעשה

בדיבור עמוק זה מבאר רבינו שעצם התורה שניתנה למשה היא דרגה הגבוהה מאוד מהאותיות הקדושות שלפנינו בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, ואור התורה שניתן למשה רבינו הוא בחינת 'אין', למעלה מהשגה וממדות המחשבה, ומשם - מידי משה רבינו - נמסרה התורה לכל ישראל באופן זה של 'אין' דווקא.

ולכן כשניתן חלק התורה הזה לאדם, הוא נמסר לו בדרך התנוצצות השכל שלא ניתן להגדירו בשום גדר חוץ מ'אור', אלא שאור זה הוא מושך וכותב את המחשבות, והיינו שכשנחשבת האדם נתפסת באור זה, נחקקים במחשבתו מחשבות התורה, ומשם זוכה לחכמת התורה.

רבינו אף מדגיש במאמר זה כי אור התורה כפי שהוא בשורשו, (שממנו נמשכים ארבעה חלקי התורה - טעמים נקודות תגין ואותיות), הוא אור פשוט, והוא המושך את האור לתוך האותיות.

העבודה המעשית שנלמד מזה הוא שעל האדם לדעת תכלית לימוד התורה הק', היא שישרה עליה האור העליון שניתן לו במתנה מאוצרותיה של אור החכמה - ידיעת ה' שלמעלה מהשגה והבנה, ולא יחשוב שהתורה מוגבלת רק להבנתו ודיבורו שהם בבחינת 'ש', כי במחשבה זאת מגביל הוא את התורה רק אל חיצוניותה שהם אותיות לבד, אבל באמת האותיות הם 'כלים' להשראת אור השכל האלוקי - החכמה, כפי זאת שניתנה למשה בהר סיני, על כל פרטיה ודקדוקיה שנכללו שם כ'כלים' להמשכת האור.

מגיד מראשית

תורתו של המגיד זיע"א לפרשת השבוע

אל הדיבור החיצון, שהאדם מדבר דברי שכל המתעוררים מכח עיון המחשבה, **נופל בו השכל והחכמה** היא הבחינה הפנימית והנעלה יותר מהמחשבה, והיא השורה על הדיבור הפנימי שהוא אותיות המחשבה, ואף על פי שהדיבור יוצא בפועל על ידי דרגת הבינה, אך כשהוא יוצא לעולם הוא נעשה קומה שלימה ואז שורה בו שורשו של הדיבור בספירות העליונות, שהוא החכמה, וכמו שפירשו בזוהר הקדוש (פנחס רמח). על הפסוק (משלי ג יט) 'ה' בחכמה יסד ארץ' - **אבא יסד ברתא** החכמה היא המייסדת ומשפיעה לבחינת בית שהוא הדיבור (המכונה 'מלכות' כיון שהוא השלב הסופי של גילוי החכמה), כלומר שאורה של הדיבור נבנית ומיוסדת גם מהחכמה, והיא הנותנת כוח לגמור את אותיות הדיבור מתוך עומק הנפש מבלי שיהרהר ויחשוב באותיות שמוצא מפיו בפרטות כל אות ואות.

והשכל הנופל על הדיבור שהוא בבחינת חכמה **אינו רק נקדה**, נקודה סתומה שלמעלה מהגדרת ותפיסת המחשבה, כי החכמה היא ניצוץ המבריק בפתע פתאום הארה סתומה שעדיין לא נפתחה בכוח ההבנה בחכמה, ומטעם זה אין בו ממשות הבנה באופן של אותיות ותיבות סדורות, אלא הוא רק פתח פותח להבנה, **שהרי אין בו אותיות, רק מושך ההארה** השכל מאיר לתוך הדיבור הפנימי שבו נמשכת הארתו את האור שמביא את הבהירות של החכמה לתוך אותו הדיבור, אבל הוא עצמו אינו מתגלה, אלא שמושך את האור אל שכל האדם ואל דיבורו, ופועלו הוא - **האיך להיות** המחשבה והדיבור וזהו "יסד ברתא" שמייסדת ומסדרת את האור ששורה על הדיבור, **וחוקק האותיות במחשבה** אור השכל חוקק אותיות, אל ההבנה שנסדרת במחשבה באופן של אותיות המחשבה.

וזה מה שאיתא בספר יצירה (פרק א משנה א) בשלושים ושתים נתיבות פליאות חכמה חקק יה **בספר וסופר וספור, כי הספר הוא הדיבור** שמאיר בו אור החכמה (לשון ספיר ויהלום), **והסופר** הוא כח השכלי **הכותב האותיות** במחשבה, והספור לשון מפעיל, שגורם

בפסוק (שמות כד א) **וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֵל ה' וְאִתְּנֶה לְךָ הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם. וְאִיתָא בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ (ויקרא מ:)** שתיבת להורותם היא **כְּמוֹ לְחֹדֵר הוֹרְתָם**, המורה על יסוד החכמה שמשם הרים ונולדים טעמי תורה, ומשם נובעים טעמי התורה, ואור זה הוא ידיעת אלקותו יתברך בבחינת "אנכי ה' אלקיך" שהוא האור שממנו ירדה התורה על כל תר"ג מצוותיה.

כְּדֵאִיתָא בְּגִמְרָא (יומא עו:): **חמרא יין וריחגי** והרחת ריח פקחין מחכימים, **ואי אפשר לומר כפשוטה שביין יש בו חכמה, דהרי היין הוא לארמא קלא** להוציא הקול ממסתרי הלב באופן של גילוי כל כוחות הנפש היוצאים בקול רם, **וסיגי לחכמה שתיקה** "כי כשהוא בשתיקה יכול הוא לדבק את עצמו בעולם המחשבה שהוא חכמה" **אם כן הם הפכים** שכשהדיבור יוצא מהפה בקול רם אין יכולה להתחדש בו באותה שעה הארת החכמה שהיא התחדשות כוח המחשבה, ושוב מוכח מכך שלא היין עצמו הוא החכמה.

רק שהפשוט הוא שהיין מעורר לאדם לבוא לו חכמה על ידי גילוי הכוחות הפנימיים וזיכור לבושי הנפש, **ואם כן** מן ההכרח **שהחכמה יותר גבוה** מהיין שרק מביא לידי פקחות.

והיין הוא לארמא קלא, וכיון שהוא מוציא ומעורר את הקול ממקורו, משמע **אם כן** שהוא **גבוה יותר מקול ודבור**, דהיינו שהיין הוא בחינת מחשבה, **אדם מחשב באותיות והוא הדיבור הפנימית**, כמו שבדברו של האדם הוא מוציא לגילוי את מחשבתו, כך הבינה - מוציאה לפועל את הבנת הנשמה על ידי הרחבת הדעת של האדם בבחינת יין המשמת, שתהיה במחשבתו השכלה אלוקית ברורה שמובנת לו ומתיישבת על לבו בבירור באותיות, **שמןו בא הדיבור החיצון**, שכאשר הדברים ברורים לו במחשבתו בהרחבה ובגודל הארת הבינה, מתפשטת המחשבה לכל החושים, ועל ידי זה מתעורר הקול להוציא את המחשבה לידי פועל בדיבור הפה.

ולאחר שנשלמה יציאתו של הדיבור הפנימי

כתבתי להורתי' הן המצות שבמחשבה שנמשכו במעמד הר סיני ממדרגת 'חכמה' אף לדרגת 'מחשבה', ואחר כך נתגלו לחוץ לדבור החיצון שהם בחינת מצוות מעשיות.

שלמעלה מהעולמות ועל ידה מתגלה שם הוי"ה שממנו מתגלית החכמה, ולא אמר מה שאמר, כי נתגלה כאן למשה רבינו עצם חכמת התורה, והיינו לפי זה יובן המשך הכתוב בהמשך הדברים (שם כד יד) 'אשר

לדיבור להיות מאיר, הוא החכמה המאיר למחשבה, ונקרא בחינה זאת שהיא הבינה מחשבה מבין דבר מתוך דבר, מבין מלשון מפעיל, כיון שאותיות המחשבה שמשם נובעת אותיות הדיבור, נובעים מכח הארת החכמה שהיא המפעילה ומאירה את הארת השכל אשר בהם.

רק האותיות שבמחשבה שהם הבחינה הפנימית לאותיות התורה הנקראים בדיבור נקראים סוד ה', כי אי אפשר להבין מה שבמחשבה, אך כשמוציאן לחוץ רק אז אפשר להבין, וזה פעולת המחשבה הפנימית שמוליד הקול נקרא יין, גימטריא סוד ומשם מתגלית חכמת התורה, בבחינת שבעים אנפין לאוריתא - שבעים פנים לתורה.

ונהגה במחשבה נחקקים כל המצות במחשבה שהיא למעלה מאותיות נחשבים כל המצוות בבחינת חקיקה שהם מציאות אחת עם המחשבה ובה הם נחלקים לפרטים כאמור, רק הטעמים טעמי המצוות המה בחכמה שהיא למעלה מהאותיות, ושם נכללים המצוות בכללות, באור אחד יחיד שבו מתאחדים כל המצוות, וממנה הם נובעים, שהיא המשכיל מלשון 'מפעיל' - הכח המביא אל הכח השכלי את עצם הארת השכל שמכוחו הוא מהרהר וחושב, וכמו שמשכיל כפי מהות ורצון הכח המשכיל כן חוקק במחשבה שבה הארת המשכיל יוצא לפועל בכח השכלי.

וזה (שמות כד א) אל משה אמר ולא פרש מי כי היא בחינת החכמה

אור חדש ירד על שולחן השבת

שולחן השבת עם אור החיים

מאתרים נפלאים של רבינו האור החיים הקדוש בשפה מעובדת שזה לכל נפש

ארה"ב: 437-0054 (718)
אירופה: 44-20-8806-0176
להשיג בחנויות הספרים המובחרות

אור הגולה לישרי לב

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66

